

Sygn. akt: I C 1240/23 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2024 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Asesor sądowy Paweł Kamiński
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Karolina Kotowska

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2024 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwotę 407,89 zł (czterysta siedem złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1073,48 zł (tysiąc siedemdziesiąt trzy złote czterdzieści osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 629,12 zł (sześćset dwadzieścia dziewięć złotych dwanaście groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Toruniu;

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 145,75 zł (sto czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Toruniu.

Sygn. akt I C 1240/23 upr. T., dnia 20 czerwca 2024 roku

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wniósł przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. pozew o zasądzenie kwoty 2 168,51 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 2 kwietnia 2023 roku w T. doszło do uszkodzenia należącego poszkodowanej B. Z. pojazdu marki D. o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowaną z pozwanym łączyła umowa ubezpieczenia Autocasco. Poszkodowana zleciła naprawę pojazdu powodowi, który naprawił pojazd i wystawił fakturę na kwotę 14 317,67 zł zgodną z kalkulacją naprawy. W ramach umowy cesji zawartej z poszkodowaną powód nabył wierzycielność przysługującą w związku ze szkodą komunikacyjną. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego zweryfikował kosztorys i fakturę VAT, a następnie wypłacił powodowi bezsporną kwotę odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu w łącznej kwocie 12 149,16 złotych. Powód dochodził pozwem różnicy pomiędzy kwotą wynikającą z faktury, a kwotą wypłaconą przez pozwanego. Za wykonaną naprawę wystawiono fakturę na kwotę 14 317,67 zł, w związku z czym do zapłaty pozostała kwota 2 168,51 zł. Uzasadniając datę, od której domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie powód podał, że datą tą jest dzień 6 kwietnia 2023 roku – następny po dniu wypłaty przez pozwanego odszkodowania.

W dniu 26 czerwca 2023 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu wydał w sprawie X Nc 1110/23 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający żądanie pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaskarżając go w całości. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany potwierdził, iż z właścicielem pojazdu łączyła go umowa Autocasco. W ramach rekompensaty szkody pozwany przyznał odszkodowanie w łącznej kwocie 12 149,16 złotych odpowiadającą wysokości kosztów naprawy określonych na podstawie zweryfikowanej faktury i kalkulacji kosztów naprawy sporządzonych przez warsztat naprawczy dokonujący naprawy uszkodzonego pojazdu oraz zapisów OWU AC. Pozwany podniósł, że w sprawie odpowiada na podstawie umowy, a nie na podstawie deliktu, wobec czego zastosowanie mają stanowiące integralną część umowy Ogólne Warunki Ubezpieczeń. Pozwany stwierdził, że stawka za roboczogodzinę w wysokości 250 zł zastosowana przez powoda odbiega ona znacznie od stawek stosowanych na rynku. Za niezasadne pozwany uznał też koszty dodatkowe mycia pojazdu przed i po naprawie. Pozwany twierdził, że powodowi nie przysługuje jakiegokolwiek odszkodowanie z tego tytułu. Pozwany zakwestionował również legitymację strony powodowej.

W piśmie przygotowawczym z dnia 15 września 2023 roku strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

B. Z. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia: polisę nr (...). Pojazdem objętym ubezpieczeniem był pojazd osobowy marki D. (...), rok produkcji 2022, nr rejestracyjny (...). Jako współwłaściciel pojazdu wskazana została U. S.. Przed zawarciem umowy poszkodowanej zostały doręczone Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) PROGRAM SERWIS zatwierdzone przez Zarząd (...) S.A. V. (...) uchwałą nr 10/05/2022 z dnia 9.05.2022 r. wraz z aneksem nr (...). Okres ubezpieczenia to od 2 marca 2023 roku do 1 marca 2024 roku. Integralną częścią umowy stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Program SERWIS zatwierdzone przez Zarząd (...) S.A. V. (...) uchwałą nr 10/05/2022 z dnia 9.05.2022 r. wraz z aneksem nr (...).

Zgodnie z treścią § 7 ust 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) PROGRAM SERWIS suma odszkodowania w przypadku wyboru sposobu rozliczenia szkody „części oryginalne – serwis albo kosztorys” równa jest kosztom naprawy pojazdu ustalonym na podstawie dokumentów potwierdzających jej zakres i koszt, przy uwzględnieniu pozostałych postanowień OWU, przy czym przed rozpoczęciem naprawy jej zakres i koszt muszą zostać zaakceptowane przez Towarzystwo. Przedstawiony kosztorys naprawy jest weryfikowany przez Towarzystwo zgodnie z zasadami określonymi w § 6 ust. 3 pkt 1. Ubezpieczony może też wybrać wyliczenie sumy odszkodowania jak w wariantcie (...). W taki sposób określa się też sumę odszkodowania w razie braku przedłożenia dokumentów potwierdzających zakres i koszt naprawy. W myśl natomiast § 6 ust 3 pkt 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) PROGRAM SERWIS, sposób wyliczania kosztów naprawy, o których mowa w ust. 1, ustala się w zależności od wybranego przy zawieraniu umowy ubezpieczenia sposobu rozliczania szkody, zgodnie z poniższymi zasadami: w przypadku wyboru sposobu rozliczania szkody „części oryginalne – Serwis albo kosztorys” bierze się pod uwagę koszt robocizny, ustalony w oparciu o technologiczne czasy napraw określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie eksperckim oraz średnią stawkę za 1 roboczogodzinę naprawy. Wylicza się ją ze stawek stosowanych przez autoryzowane przez producenta

danej marki pojazdu stacje obsługi (...) na terenie miejsca rejestracji pojazdu, a w przypadku pojazdów będących przedmiotem umowy leasingu – na terenie podanego przy zawieraniu umowy na potrzeby ustalenia wysokości składki ubezpieczeniowej miejsca zamieszkania (lub siedziby) leasingobiorcy. Bierze się pod uwagę koszt oryginalnych części zamiennych określony w systemie eksperckim – kwocie nie wyższej, niż koszt części zamiennych wynikający z wysokości cen zalecanych przez producenta lub importera pojazdów danej marki do stosowania przez (...).

Zgodnie z treścią dowodu rejestracyjnego pojazdu, został on zarejestrowany w mieście T..

Bezsporne, a nadto dowód: kopia polisy nr (...) - k.25, Ogólne warunki ubezpieczenia - k. 87-103, kopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k. 24

W dniu 2 kwietnia 2023 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki D. (...) nr rej (...).

B.

Naprawę pojazdu poszkodowana zleciła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. w dniu 3 kwietnia 2023 roku.

Dowód: kopia umowy zlecenia naprawy - k. 52-54, kopia oświadczenia - k. 55

W dniu 3 kwietnia 2023 roku U. S., współwłaściciel uszkodzonego pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...) udzieliła B. Z. pełnomocnictwa do rodzajowo określonych czynności. Pełnomocnictwo upoważniało do dokonywania w imieniu mocodawcy wszystkich czynności prawnych i faktycznych związanych z likwidacją i rozliczeniem szkody komunikacyjnej na pojeździe marki D. (...) nr rej. (...) naprawianego przez (...) spółka z o.o., w tym do zawierania m.in. oświadczenia do naprawy oraz umowy o przelew wierzytelności celem pokrycia całkowitych kosztów naprawy wraz z kosztami parkowania, holowania, przygotowania do oględzin oraz badań pokolizyjnych. W dniu 3 kwietnia 2023 roku B. Z. działając w imieniu własnym oraz w imieniu współwłaściciela pojazdu marki D. (...) o nr rej. (...) U. S. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w T. umowę przelewu wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów naprawy powstałej w związku ze szkodą pojazdu z dnia 2 kwietnia 2023 r. W imieniu powoda umowę przelewu zawarł D. K., któremu prezes zarządu powoda udzielił pełnomocnictwa pismem z dnia 2 maja 2021 roku.

Dowód: kopia umowy przelewu wierzytelności - k. 20-21, kopia pełnomocnictwa udzielonego przez U. S. - k. 22, kopia pełnomocnictwa udzielonego przez prezesa zarządu (...) spółka z o.o. – k. 23

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przeprowadził naprawę uszkodzonego pojazdu w dniu 21 kwietnia 2023 roku i z tego tytułu wystawił poszkodowanej fakturę nr (...) na kwotę 14 317,67 złotych. Suma ta pokrywała się ze sporządzoną przez powoda kalkulacją naprawy nr 86/04/23.

Dowód: faktura (...) – k. 42-43, kalkulacja naprawy nr 86/04/23 – k. 45-51

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2023 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) zawiadomił, że w związku ze szkodą zostało przyznane odszkodowanie w kwocie 3500,04 złotych brutto. Odszkodowanie zostało przyznane przez pozwanego w oparciu o wycenę kosztów naprawy sporządzoną przez Towarzystwo. Decyzją z dnia 26 kwietnia 2023 r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. przyznał odszkodowanie w kwocie 8649,12 złotych brutto. Odszkodowanie przyznano w oparciu o zweryfikowaną fakturę (...). Łącznie pozwany wypłacił odszkodowanie z tytułu naprawienia szkody z dnia 2 kwietnia 2023 roku w wysokości 12.149,16 zł.

Dowód: decyzja z dnia 5 kwietnia 2023 roku - k. 56-57, decyzja z dnia 26 kwietnia 2023 roku – k. 60-61, akta szkody na płycie CD - k. 148

Pozwany zweryfikował fakturę wystawioną przez powoda w zakresie kosztów prac blacharskich, lakierniczych, konserwacji profili, a także mycia pojazdu przed i po naprawie.

Dowód: zweryfikowana faktura – k. 62-63, zweryfikowana kalkulacja naprawy nr 86/04/23 – k. 64-70

Koszt naprawy pojazdu marki D. przy użyciu części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu, o jakości O w warunkach warsztatu autoryzowanego zgodnie z warunkami umowy autocasco, czyli wg średniej stawki w województwie (...) wynosi 12.557,05 złotych. Uzasadnienia w przeprowadzonej naprawie nie znajdował demontaż/montaż zbiornika instalacji gazowej, rozszerzenie czynności diagnostycznych o pozycję pracy „dane samochodu wczytać”, rozszerzenie czynności technologicznych poprzez „zablokowanie/odblokowanie” sterownika poduszek powietrznych oraz zastosowanie mycia pojazdu przed i po naprawie.

Średnia stawka stosowana w województwie (...) przez autoryzowane serwisy wynosiła około 197/199 złotych netto za 1 roboczogodzinę w dacie szkody.

Koszt naprawy pojazdu marki D. przy użyciu części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu, o jakości O wg stawki warsztatu (...) wynosi 13.302,92 złotych.

Dowód: opinia biegłego k. 161-177, 205-206

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia Sąd ustalił go na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego.

Dokumenty przedstawione przez strony nie były kwestionowane co do wiarygodności, sąd także nie znalazł podstaw, by ich wiarygodność kwestionować. Dostarczone dokumenty przedstawiają przebieg postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczyciela. Dokumenty dołączone przez powoda do pozwu przedstawiają także okoliczności nabycia przez niego wierzytelności, której zapłaty dochodził pozwem, zlecenia naprawy pojazdu, jego naprawy i wystawienia faktury. Dokumenty dostarczone przez strony miały walor dokumentów prywatnych stanowiących dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego I. A.. Konieczne bowiem było ustalenie kosztów naprawy pojazdu w zakresie uszkodzeń, co wymagało wiadomości specjalistycznych.

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Udzielił w sposób rzetelny także odpowiedzi na zarzuty powoda zawarte w piśmie procesowym z dnia 23 marca 2024 roku. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Zastrzeżenia do opinii złożyła strona powodowa w zakresie dotyczącym wysokości stawki roboczogodziny oraz braku uwzględniania w kalkulacji biegłego pozycji: demontaż zbiornika (...) lakierowanie wspornika, dane samochodu wczytać.

W opinii uzupełniającej biegły wyczerpująco ustosunkował się do zarzutów strony powodowej i podtrzymał wnioski opinii pierwotnej. Wskazał, iż z akt szkody wynika, iż nie zachodziła konieczność lakierowania wspornika zbiornika (...). Za wystarczające i uzasadnione uznał zastosowanie naprawy bez lakierowania (prostowanie. Formowanie). Wobec powyższego nie było również konieczności demontażu zbiornika (...). W ocenie biegłego nieuzasadnionym rozszerzeniem zakresu naprawy jest pracochłonność w zakresie pozycji „dane samochodu wczytać”,

a także „zaprogramowanie” po odłączeniu akumulatora. To samo dotyczy pozycji dotyczącej sterownika poduszek powietrznych. Biegły wskazał, iż w naprawie będzie rozłączony akumulator a naprawa wspornika będzie polegała na formowaniu („prostowaniu”), a nie na „uderzeniu młotem w nadwozie”. Biegły podtrzymał również opinię w zakresie stawek roboczogodziny przedstawiając szereg stawek stosowanych w autoryzowanych serwisach w województwie (...).

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu pozwanego kwestionującego legitymację powoda do dochodzenia roszczenia w sprawie. Wątpliwości Sądu nie budziła legitymacja czynna powoda. Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przelew wierzytelności to umowa, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Zatem przelew wierzytelności z art. 509 k.c. w relacji: dłużnik cedowanej wierzytelności i jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Dlatego też z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela. Przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu - cedentowi. Istotnym jest również, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki, jak również, że wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zatem zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Istotnym jest również, że przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem działania ustawy. Ponadto warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Dlatego też winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest także wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również przedmiotu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, LEX nr 38867). Podkreślić należy także, że przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Konieczne jest jednak wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Skuteczne jest także zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją jednak określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego ona wynika (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 25 lutego 2021 r., I ACa 252/20, LEX nr 3518065).

W ocenie Sądu fakt zawarcia i skuteczności umowy cesji wierzytelności nie budził wątpliwości albowiem powód przedłożył kopię umowy cesji podpisanej przez poszkodowaną B. Z. działającą w imieniu własnym oraz współwłaścicielki uszkodzonego pojazdu U. S. oraz powoda, za którego umowę podpisał również upoważniony do zawarcia umowy cesji D. K.. Ponadto z treści tej umowy wynikało, że dotyczy ona wierzytelności związanej ze szkodą komunikacyjną powstałą w dniu 2 kwietnia 2023 roku. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności powód stał się uprawnionym do dochodzenia roszczeń z tytułu szkody wywołanej zdarzeniem drogowym z dnia 2 kwietnia 2023 roku.

Pomiędzy stronami bezsporne były okoliczności związane z zaistniałym zdarzeniem drogowym, istnieniem po stronie pozwanej legitymacji procesowej biernej jako ubezpieczyciela zobowiązanego do wypłaty odszkodowania w oparciu o stosunek umowny łączący go z poszkodowanym, wobec czego – mając na względzie postulowaną związłość uzasadnień wyroków (art. 327¹ § 2 k.p.c.) - brak jest podstaw do przedstawiania szczegółowych rozważań odnoszących się do wskazanej problematyki.

Bezsporny w przedmiotowej sprawie pozostawał fakt zgłoszenia szkody z tytułu uszkodzenia samochodu, odpowiedzialności pozwanego za szkodę oraz wypłata odszkodowania w łącznej kwocie 12.149,16 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Sporna pomiędzy stronami pozostawała kwestia wysokości należnego odszkodowania.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, że poszkodowaną i pozwanego łączyła umowa ubezpieczenia autocasco (AC), wobec czego miarodajne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy były przepisy art. 805 i n. k.c.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z treści przepisu 805 § 2 k.c. wynika nadto, że przy ubezpieczeniu majątkowym

świadczenie zakładu ubezpieczeń polega przede wszystkim na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie natomiast z przepisem art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Sąd zważył, że umowa ubezpieczenia autocasco jest ubezpieczeniem dobrowolnym, pełniącym głównie funkcję ochronną, zaś warunki tego ubezpieczenia określa zakład ubezpieczeń w tzw. Ogólnych warunkach ubezpieczenia. Z chwilą doręczenia ubezpieczonemu Ogólnych warunków ubezpieczenia stają się one integralną częścią umowy i należy je stosować. W ubezpieczeniach Autocasco bowiem kompensacja szkody dokonywana jest w granicach określonych warunkami ubezpieczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1981 roku, IV CR 555/80, Lex nr 8304). W przedmiotowej sprawie z załączonej do pozwu polisy nr (...) wynikało, że przed zawarciem umowy poszkodowanej doręczone zostały Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) PROGRAM SERWIS zatwierdzone przez Zarząd (...) S.A. V. (...) uchwałą nr 10/05/2022 z dnia 09.05.2022 r. wraz z aneksem nr (...). W niniejszej sprawie zastosowanie miały właśnie wymienione powyżej Ogólne Warunki Ubezpieczenia (dalej: OWU).

Zgodnie z treścią § 7 ust 1 OWU pojazdów – Program Serwis suma odszkodowania w przypadku wyboru sposobu rozliczenia szkody „części oryginalne – serwis albo kosztorys” równa jest kosztom naprawy pojazdu ustalonym na podstawie dokumentów potwierdzających jej zakres i koszt, przy uwzględnieniu pozostałych postanowień OWU, przy czym przed rozpoczęciem naprawy jej zakres i koszt muszą zostać zaakceptowane przez Towarzystwo. Przedstawiony kosztorys naprawy jest weryfikowany przez Towarzystwo zgodnie z zasadami określonymi w § 6 ust. 3 pkt 1. Ubezpieczony może też wybrać wyliczenie sumy odszkodowania jak w wariancie (...). W taki sposób określa się też sumę odszkodowania w razie braku przedłożenia dokumentów potwierdzających zakres i koszt naprawy. W myśl natomiast § 6 ust 3 pkt 1 OWU pojazdów Program Serwis, sposób wyliczania kosztów naprawy, o których mowa w ust. 1, ustala się w zależności od wybranego przy zawieraniu umowy ubezpieczenia sposobu rozliczania szkody, zgodnie z poniższymi zasadami: w przypadku wyboru sposobu rozliczania szkody „części oryginalne – Serwis albo kosztorys” bierze się pod uwagę koszt robocizny, ustalony w oparciu o technologiczne czasy napraw określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie eksperckim oraz średnią stawkę za 1 roboczogodzinę naprawy. Wylicza się ją ze stawek stosowanych przez autoryzowane przez producenta danej marki pojazdu stacje obsługi ((...)) na terenie miejsca rejestracji pojazdu, a w przypadku pojazdów będących przedmiotem umowy leasingu – na terenie podanego przy zawieraniu umowy na potrzeby ustalenia wysokości składki ubezpieczeniowej miejsca zamieszkania (lub siedziby) leasingobiorcy. Bierze się pod uwagę koszt oryginalnych części zamiennych określony w systemie eksperckim – kwocie nie wyższej, niż koszt części zamiennych wynikający z wysokości cen zalecanych przez producenta lub importera pojazdów danej marki do stosowania przez (...).

Co do wysokości stawek zastosowanych przez powoda, to w pierwszej kolejności Sąd badał w jakich granicach pozwany w świetle obowiązujących w niniejszej sprawie OWU AC miał prawo je zweryfikować. Niewątpliwie podstawowym źródłem zobowiązania ubezpieczyciela jest umowa ubezpieczenia AC, której integralną częścią są ogólne warunki ubezpieczenia, a te w niniejszym przypadku upoważniają zakład ubezpieczeń do weryfikacji kosztów naprawy do średniej stawki za roboczogodzinę naprawy, wyliczanej ze stawek stosowanych przez autoryzowane przez producenta danej marki pojazdu stacje obsługi ((...)) na terenie miejsca rejestracji pojazdu. Nie ulega wątpliwości, iż powyższe postanowienia OWU upoważniało pozwanego do ustalenia odszkodowania w wysokości średniej stawki za roboczogodzinę, którą należało obliczyć w taki sposób jak wykonał to w przedmiotowej sprawie biegły. Zgodnie z opinią biegłego średnia stawka za roboczogodzinę w autoryzowanych stacjach obsługi na dzień szkody na rynku lokalnym wynosiła 197/199 złotych netto. W świetle opinii biegłego sądowego należało uznać, iż stawka zastosowana przez powoda przy naprawie pojazdu w wysokości 250 zł netto przekracza stawkę średnią za jedną roboczogodzinę naprawy stosowaną na terenie województwa (...) w dacie zdarzenia.

Inaczej niż powód, sąd nie miał wątpliwości co do tego jak należy liczyć stawkę średnią za roboczogodzinę według przepisów OWU. Wskazać należy, że umowa ubezpieczenia autocasco jest umową dobrowolną, której szczegółowe warunki strony określają w jej treści, natomiast zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 838) postanowienia umowy ubezpieczenia, ogólnych warunków ubezpieczenia oraz innych wzorców umowy sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść

ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Ponadto ustęp 3 tego przepisu stanowi, że umowa ubezpieczenia, ogólne warunki ubezpieczenia oraz inne wzorce umowy są formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały. W art. 65 k.c. zostały określone ogólne dyrektywy wykładni mające zastosowanie do wszelkich oświadczeń woli (§ 1) oraz umów (§ 2). Przepis art. 65 § 1 k.c. stanowi o tym, jak „tłumaczyć” oświadczenia woli. Oznacza to, że kwestia interpretacji oświadczenia woli strony jest zakreślona zasadami ujętymi w tym przepisie. Oświadczenia woli wymagają wykładni w celu ustalenia właściwego ich znaczenia, a w rezultacie w celu rozpoznania skutków prawnych, jakie one wywołują.

Ustalenie treści oświadczenia woli stron należy do ustaleń faktycznych. Natomiast wykładnia oświadczenia woli to zagadnienie prawne. Odbywa się na podstawie art. 65 k.c.

W orzecznictwie na gruncie art. 65 k.c. przyjmuje się tzw. metodę kombinowaną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2007 roku, sygn. akt II CSK 489/06, Lex nr 274245), która zakłada interpretację oświadczeń woli uwzględniającą jednoczesną realizację dwóch wartości: konieczność respektowania woli podmiotu składającego oświadczenie i potrzebę ochrony zaufania osób trzecich do treści złożonego oświadczenia. Stosowanie tej metody składa się z dwóch faz: w pierwszej decydujące znaczenie należy przypisać rzeczywistej woli stron, jeżeli natomiast okaże się, że strony nie przypisywały złożonemu oświadczeniu takiego samego znaczenia, należy przejść do drugiej fazy, w której w sposób obiektywny ustala się właściwe znaczenie oświadczenia, biorąc pod uwagę, jak adresat rozumiał jego sens i jak powinien ten sens rozumieć. W drugiej fazie podstawową dyrektywą wykładni jest przypisanie oświadczeniu sensu, jaki z treścią komunikatu wiązać mógł potencjalny, racjonalny odbiorca. Oświadczeniu należy nadać sens, jaki nadałby mu typowy odbiorca, znajdujący się w pozycji adresata. Dokonując analizy postanowień OWU AC, w tym w szczególności postanowienia § 6 ust 3 pkt 1 OWU, Sąd uznał, że postanowienie to nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Przeciętny odbiorca powyższego oświadczenia zrozumiałby je w ten sposób, że wolą stron było przyjęcie stawek za roboczogodzinę naprawy odpowiadających średnim arytmetycznym stawkom za roboczogodzinę stosowanym przez autoryzowane stacje obsługi na terenie miejsca rejestracji pojazdu, a w przypadku pojazdów będących przedmiotem umowy leasingu – na terenie podanego przy zawieraniu umowy na potrzeby ustalenia wysokości składki ubezpieczeniowej miejsca zamieszkania (lub siedziby) leasingobiorcy. We wskazanym postanowieniu OWU wyraźnie zaznaczono, że średnią stawkę za 1 roboczogodzinę naprawy wlicza się ze stosowanych na danym obszarze stawek. Określenie to wyraźnie wskazuje na obowiązek uśrednienia stawek i w efekcie ustalenie średnich arytmetycznych stawek. Wobec powyższego Sąd oparł się na tym postanowieniu zgodnie z tak przyjętą wykładnią oświadczenia woli i przyjął średnią stawkę wskazaną przez biegłego. Żadna ze stron nie przedstawiła zresztą jakiegokolwiek alternatywnej kalkulacji średnich stawek.

Zaznaczyć należy, że w przypadku odpowiedzialności wynikającej z dobrowolnego ubezpieczenia Autocasco - to nie rynkowość stawki decyduje o wysokości odszkodowania, lecz postanowienia umowy określające sposób jego ustalenia. Z tego powodu ciężar dowodowy w zakresie wykazania, że stawka przyjęta w zweryfikowanej przez pozwanego kalkulacji jest ustalona w sposób sprzeczny z OWU – spoczywał na powodzie. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści przepisu art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód domagając się odszkodowania na podstawie umowy powinna wykazać wszystkie podstawy odpowiedzialności pozwanej, w tym zasadność zastosowania stawki w sposób odmienny od zastosowanego przez pozwaną w kalkulacji naprawy.

Powód żądał zapłaty sumy pieniężnej 2 168,51 zł stanowiącej kwotę pozostałą do zapłaty z wystawionej faktury za naprawę pojazdu. Z opinii biegłego, który przeprowadził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu wynika, że koszt naprawy pojazdu dla naprawy w (...), przy użyciu tylko części oryginalnych w stawce roboczogodziny 197/199 zł netto, obliczony zgodnie z warunkami umowy autocasco łączącej poszkodowanego z pozwanym wynosił 12 557,05 złotych brutto. Uzasadnienia w przeprowadzanej przez powoda naprawie nie znajdował demontaż/montaż zbiornika instalacji gazowej, rozszerzenie czynności diagnostycznych o pozycję pracy „dane samochodu

wczytać”, rozszerzenie czynności technologicznych poprzez „zablokowanie/odblokowanie” sterownika poduszek powietrznych oraz zastosowanie mycia pojazdu przed i po naprawie. Biorąc powyższe pod uwagę odszkodowanie należne poszkodowanemu (nabywcy wierzytelności) z tytułu naprawienia szkody na podstawie umowy autocasco wynosiło 12 557,05 złotych. Jako, że pozwany wypłacił bezsporną część odszkodowania w wysokości 12 149,16 złotych do zapłaty pozostała kwota 407,89 złotych, którą sąd na podstawie art. 805 § 1 i 2 k.c. zasądził w punkcie I wyroku. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 817 § 1 k.c. wskazuje, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Treść powyższych przepisów wskazuje więc, że kluczowe jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Odsetki zostały zasądzone zgodnie z żądaniem od dnia 6 kwietnia 2023 roku, przy uwzględnieniu okoliczności, że pozwany już w dacie 5 kwietnia 2023 roku przyznał odszkodowanie zgodnie z upoważnieniem warsztatowi naprawczemu opierając się na sporządzonej przez siebie wycenie kosztów naprawy. Data początkowa naliczania odsetek nie była zresztą kwestionowana przez pozwanego.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo rozdzielając je zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Powód wygrał sprawę w 18,81 % Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: 200 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej za pełnomocnictwo, 500 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Łącznie powód poniósł koszty w wysokości 1617 złotych. Refundacji przez pozwanego podlegało 18,9% tej kwoty tj. 304,16 złotych. Pozwany wygrał sprawę w 81,19 %. Koszty procesu poniesione przez pozwanego wynosiły 1696,80 złotych w tym 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 796,80 złotych tytułem wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Należał mu się zwrot 81,19 % tej kwoty tj. 1377,64 zł. Dokonując potrącenia powyższych kwot, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1073,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Kwota ta została zasądzona wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zgodnie z treścią brzmieniem art. 98 § 1¹ k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Toruniu tymczasowo wypłacono 774,87 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego. Zgodnie z treścią art. 83 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1144), dalej: u.k.s.c., jeżeli przepisy ustawy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi wykonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. Dotyczy to także dopuszczenia i przeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez stronę. Zgodnie z treścią art. 83 ust. 2 u.k.s.c., w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. Zgodnie z art. 113 ust. 1 u.k.s.c., kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Mając zatem na względzie zasady odpowiedzialności za wynik procesu opisane w poprzednim akapicie i zgodnie z zasadami dotyczącymi kosztów procesu, na mocy przepisów art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu od powoda kwotę 629,12 złotych (pkt IV wyroku) zaś od pozwanego 145,75 złotych (pkt V wyroku) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wypłaconych ze środków Skarbu Państwa.